

(...)

Wie is die Jezus die de leerlingen zien, voor wie ze op hun knieën vallen, “al twijfelen sommigen?”

(...)

Hoe reageren de leerlingen als ze Jezus zien?

(...)

Waaruit bestaat die opdracht? (...) Alle volkeren worden uitgenodigd bewust te worden van die goddelijke inwoning, van die Christuskracht in hen, die hen zal uitnodigen andere keuzes te maken. Want de doop is de symbolisch-rituele uitdrukking van onze wedergeboorte. We waren al geboren, in ons aardse lichaam. Maar bij de doop, die rituele onderdompeling in water, *snakken* we naar de adem van de Geest. Als we uit dat water bovenkomen, worden we naar de Geest van God geboren. Van dan af zijn we bewoond, bezielde met Christus die in ons leeft. Van dan af willen we de oude mens en zijn gedragingen uittrekken en kiezen we ervoor ons te laten bekleden met de nieuwe mens, waarover we vorige week hoorden. Want bij die doop heeft God tot ons gezegd: “Gij zijt mijn geliefde zoon/dochter. In u heb ik welbehagen.” Die nieuwe mens kiest ervoor om te handelen zoals de Christus in haar en hem dat ingeeft: daden stellen van “tedere ontferming, goedheid, nederigheid, zachtheid en geduld”, kortom de daden van Gods liefde, die uitgaat naar alles en allen.

Deze daden kunnen zeer “kleinschalig” klinken. En we zouden kunnen denken dat in de meer zakelijke verbanden, in de politiek en de economie, toch andere wetten gelden, en dat we dan onze nieuwe mens maar thuis moeten laten. Maar als we bewoond zijn door de Christus, dan groeit Hij voorgoed in ons, en in alle omstandigheden, ook al blijven we zwakke mensen; en dan zijn we gestorven aan de oude mens.

Concreet zou dit kunnen betekenen dat we niet kiezen voor geweld, maar voor geweldloze conflicthantering. Dat we geen machtsvertoon steunen, maar dat we de kwetsbaarheid van allen en alles zien, en ons inzetten voor de meest kwetsbaren, en dat we zoeken naar de meest liefdevolle, respectvolle manier daarvoor.

Het zou ook kunnen betekenen dat we de patronen onder ogen willen zien die ons angstig houden, en ons verhinderen ten volle naar die nieuwe mens te leven. Dat we een stap durven zetten uit een onderdrukkende relatie, of dat we een onrechtvaardige werksituatie durven aanklagen.

Het zou ook kunnen betekenen dat we de werkelijkheid van de vergankelijkheid en de sterfelijkheid van al wat leeft helemaal onder ogen zien. Het hoort natuurlijk bij onze liefde dat we strijden tegen ziekten en honger. Maar het accepteren van onze vergankelijkheid kan een richtsnoer zijn voor onze toewijding. Daardoor worden we opgeroepen onze eigen pijn in de ogen te kijken en niet toe te dekken door activisme, amusement of materialisme. Want de Christus in ons heeft geleden tot de dood en is er niet voor gevluht.

(...)

Dus wat is het antwoord op onze drie vragen van het begin?

Wie is die God? Hij is uitstromende liefde tot bij alle volkeren.

Wat staat ons te doen? Ons laten bewonen door die liefde en van daar uit handelen.

Welke hulp krijgen we? Het hangt niet van ons alleen af. Hij zelf zal altijd bij ons Aanwezig zijn en met ons meewerken. Hijzelf is onze hulp.